

متن پرسش

سلام علیکم: از طرفی بیان می شود که اراده ما و خواست خداوند هم سو با هم است، از طرفی می گویند امامان به گونه ای بوده اند که طوری عمل کرده اند که باعث نهایت ظهور خداوند بشوند و در شرایط مختلف یک نور بوده است که جایی امام علی علیه السلام شده و در جایی امام حسین علیه السلام و امکان داشته که شخص دیگری امام می شده است مانند امکانی که در مورد سید محمد بلد علیه السلام می گویند. از طرفی می گویند تفاوت ما با معصومین و در اینجا منظور امامان این است که آنها عصمت داشته اند و آن را حفظ کرده اند و ما نداریم و باید برای رسیدن به آن تلاش کنیم. ما وقتی به زیارت می رویم در اصل داریم به چه اصلی می رسیم به اینکه در حرکتی باشیم که به این گونه تفکرات ایمان داشته باشیم و در تاریخی قرار بگیریم که یقیناً این تاریخ نهایت ایمان و هدف بندگیست. استاد افکارم در این موارد پریشان شده چطوری میتونم جمعش کنم و به نتیجه ای واحد برسم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. انسان با اختیار خود می تواند اراده‌ی خود را در معرض اراده‌ی الهی قرار دهد و می تواند این کار را نکند

۲. با توجه به روایت جابر که از رسول خدا «صلوات الله علیه و آله» نقل می کند حضرت در معراج نام ۱۲ جانشین خود را یافته اند، و لذا نمی شود کس دیگری امام گردد. و آنچه در مورد جناب سید محمد می گویند باید به این معنا باشد که عظمت او در حدّ امام بوده، نه آن که بنا بوده ایشان امام باشند.

۳. در زیارت، جان خود را در معرض نسیم ایمانی امام قرار می دهیم تا خودشان با نوری که دارند بر جان ما وزیدن آغاز کنند. به همین جهت در روایت داریم که: ای بنده‌ی خدا بعد از زیارت، گناهیانت بخشیده شد، زندگی را از نو شروع کن. در زیارت اولیاء معصوم به تماشای صفای نورانی انسان هایی می رویم که عین ایمان به حضرت معبود هستند. جان ما به تماشای چنین انواری می رود مثل آن که زیبایی و بوی خوش یک گل را زیارت می کند و به تماشا می نشیند. آیا از گل پرسش باید کرد، یا باید آن را تماشا نمود و آماده شد بوی خوش آن به مشام ما برسد؟ موفق باشید